

IR ĮTAKINGASIS GRAIKAS

Michelle Reid

BALFORŲ ŠEIMOS PAVELDĖTOJOS - 1 -

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

**Michele Reid
(Mišelė Reid)**

**MIJA
IR ĮTAKINGASIS GRAIKAS**

Pirmasis serijos
Balforų šeimos paveldėtojos
romanas

Versta iš Michelle Reid Mia and the Powerful Greek, 2010

© Michelle Reid, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Ramona Balytė, dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-880-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

PROLOGAS

Mėgindama susitvardyti Mija stovėjo tarp dviejų didžiulių akmeninių vartų stulpų, ant kurių tarsi pasirengę skristi tupėjo aršūs aukšiniai grifai.

Įsitempusiu stuburu nuvilnijo šurpas. Ji šiaip taip atitraukė akis nuo stebinčių figūrų – šitaip spoksodami išves ją iš kantrybės. Mija atpažino baimę keliančius gyvius – pusiau erelius, pusiau liūtus – iš Balforų tinklalapyje matyto Balforų šeimos herbo su šūkiu *Validus, Superbus quod Fidelis...*

Galingi, išdidūs ir ištikimi...

– *Dio*, – įkvėpdama ji švelniai šnipštelėjo drebančiu balsu, neįtikėtinai prabangi didinga puikybė taip gniuždė, kad pilve šėlstantys drugeliai visai pametė protą.

Iš oro uosto čia atvežusio taksi automobilio variklio ūžesys pamažu tilo ir Mija liko viena blyškioje vasario saulėje, besibraunančioje pro plikas virš galvos kabančias medžių šakas.

Vos prieš savaitę ji leido dienas su teta kaimiškoje Toskanos vietovėje ir nė nenutuokė, kad kažkur toli gyvena turtinga ir prašmatni

anglų šeima, pavarde Balforai, ką jau kalbėti apie tai, kad Mija galėtų būti su jais susijusi.

Ji ir *iki šiol* to nežinotų, jei tas svetimas, šaltas asmuo, kuris turėtų vadintis jos motina, nebūtų nepaisęs Mijos maldavimo ją aplankyti; teta Džulija buvo priversta pagaliau atskleisti tamsią paslaptį, kurią saugojo dvidešimt ilgų metų.

Štai ji netrukus susipažins su Oskaru Balforu. Išdidžiaja Balforų namų galva. Galingu verslininku ir milijardieriumi. Trijų skirtingų žmonių vyrų ir *septynių* – septynių – dukterų tėvu.

Aštuonių dukterų, pasitaisė Mija, ir viduje kažkas vėl atgijo.

Ar septyniomis dukterimis apdovanotas vyras norės dar vienos?

Mija sukorė tą kelią, kad to paklaustų. Turi pažvelgti į Oskarą Balforą ir pamatyti reakciją savo akimis. Jei jis atsisakys pripažinti, Mija nieko nepraras, na, tik dalelę širdies. Didžiulį gabalą jau išplėšė šaltas motinos abejingumas, tad šitai negali būti skaudžiau, ar ne?

Be to, tikėtina, kad Oskaras Balforas ją priims.

Kąščiodama drebančią putlią, švelnią lūpą, Mija pasilenkė sučiuoti lagamino rankenos,

tada atsitiesė. Išlyginusi švelnaus austo švar-ko apgaubtus pečius, kryptelėjo lagaminą ant ratukų. Krūtinė taip įsitempė, kad tapo sunku kvėpuoti, o širdis, pastebėjo Mija, daužėsi visai be tvarkos. Kai pagaliau ryžosi žengti ir perkėlė svorį ant kitos kojos, mažos įtampos adatėlės pakilo nuo pėdos iki pat stuburo. Akimirką ji net apsvaigo. Akimirką užsimerkė.

Kai atsimerkė, įbedė akis tolyn į įvažiuojamąjį keliuką, iš abiejų pusių įrėmintą senų medžių alėjos. Namo iš čia nebuvo matyti dėl įdubos priekyje, bet Mija puikiai žinojo, kad jis ten, privatumą saugo uždaras slėnis – taip rašė Balforų tinklalapyje.

Beliko tik eiti ta alėja jo link, tarė sau, o kai prisivertė pajudėti, visa tirtėjo iš siaubo, kažkur giliai tas tirtėjimas virto jauduliu, tarsi ugnis šokančiu jos kraujyje.

Nikas Teakis nebuvo iš tų jausmingų vyrų. Tiesą sakant, jis didžiavosi, kad į didumą dalykų žiūri šaltai ir ramiai kaip tikras verslininkas. Bet važiuodamas iš pusryčių susitikimo su Oskaru nesijautė nei ramus, nei nusiteikęs dirbti.

Jautėsi šokiruotas. Visa Balforų šeima apstulbinta, regis, vienintelė, kuri dar sugebėjo su tuo susitaikyti, buvo pati Lilijana Balfor.

Kai prieš akis išniro blyškus, trapus drąsiai besišypsančios ir skausmingai amžiams atsi-sveikinančios dailiosios Oskaro žmonos pa-veikslas, iš burnos išsiveržė tylus keiksmas.

Kūnui prisipildžius jausmų, koja pati stipriai numynė greičio pedalą, lyg piktai -šaudamas į priekį Nikas galėtų nuvyti tą nepažįstamą iš-gyvenimą. Galingas automobilis šoko pirmyn, aukštyn ir išlėkė iš slėnio, palikdamas užnuga-ry plikų šakų skliautą, žymintį kelią tolyn nuo Balforų dvaro.

Jis negalėjo susikaupti. Nikas suprato tai net tada, kai pamatė ją stovinčią ten, tiesiai jo ke-lyje. Kelias stingdančias akimirkas buvo tik-ras, kad regi kažkokį vaiduoklišką nuo gal-vos iki kojų juodai vilkintį pavidalą, ir net pa-miršo nuspausti stabdžius.

Nieko panašaus nebuvo patyręs. Per tas ke-lias miglotas pribloškiančias sekundės dalis, kurių prireikė atgauti protą, apstulbęs siurbė kiekvieną sultingą jos kūno centimetrą - nuo žvilgančių juodų plaukų aplink dailų širdies formos veidą iki svaiginančio kūno, apgaubto prigludusio švarko ir sijono, kuris atkartoją klubų, ilgų lieknų šlaunų ir išlakių blauzdų lini-jas. Ji avėjo batus su aulais, kažkaip pastebėjo Nikas. Mažyčius juodus odinius kulkšnis sie-

kiančius batus su mirtinus smaigus primenančiomis pakulnėmis.

Tada staiga tarsi gelianti elektros iškrova smogė realybė ir, išbėręs ilgą keiksmų tiradą, jis pagaliau visomis išgalėmis užgulė stabdžius.

Mija stovėjo kaip įkasta, žema sidabrinė pabaisa švilpė tiesiai į ją, pripildydama orą ausų būgnelius sprogdinančio padangų cypimo, ilgas automobilis vis artėjo, kol pagaliau vargais negalais, spjaudydamas iš po ratų žvirgždą, *sustojo* vos per du mažulyčius centimetrus nuo jos blauzdų.

Variklis šnypštė; sidabrinis kėbulas tirtėjo – tyla grįžo kaip svaiginantis smūgis per galvą. Atsilošęs sėdynėje, Nikas spitrijosi į ją, širdis daužėsi krūtinėje kaip kūjis, o pirštai vis dar nepaliovė spausti vairo. Netikėjo, kad sustos laiku. Net nebuvo tikras, kad sustojo. Taip ir sėdėjo, kone visai išsijungęs, laukdamas, kol ji duos ženklą kaip nors sujudėdama – atsitraukdama, kad parodytų, jog jos nekliudė, o gal susmukdama ant žemės lyg sudaužytas maišas.

Theos, kokia graži, kalbėjo priblokštos smegenys ir dar patvirtino šią pastabą pasiūsdamos kraujo pliūpsnį žemyn. Šis susikaupė pa-

slėpsniuose tarsi dozė testosterono. Staiga ne juokais dėl to įtūžęs, Nikas atlapojo automobilio dureles ir metėsi lauk.

- Ką, po velnių, čia išsidirbinėji? - tūžmingai suriko. - Mirti nori, ar ką? Kokio velnio nepasitraukei iš kelio?

Mija sukaupė pastangas vien tam, kad įkvėptų ir iškvėptų. Blakstienos pagaliau suplazdėjo atgydamos, ji atitraukė akis nuo automobilio ir pažvelgė į jį. Tada parbloškė antras šokas - žiūrėjo į gražiausią kada gyvenime matytą vyrą.

Dabar jis žygiavo kaip gladiatorius į karą. Tik vilkėjo nuo įspūdingai plačių pečių dailiai krintantį juodą paltą ir gąsdinamai elegantišką plieno pilkumo trijų dalių kostiumą. Marškiniai buvo balti, kaklaraištis lyg šilkinis dūmas leidosi krūtine.

Apėjęs automobilį jis kritiškai nužvelgė, kaip arti sustojo prie gležnų kojų. Akyse įsižiebė ugnis, jis ištiesė rankas, sučiupo ją už liemens ir lengvai kilstelėjo nuo žemės. Buvo toks susikaupęs, kad, regis, nė neišgirdo nei pasibaisėjimo kupino šūktelėjimo, nei trenksmo, su kuriuo iš jos rankos išslydęs lagaminas trenkėsi į žemę. Kai Mija susivokė, jau buvo atsidūrusi prie pat vyro ir spoksojo tiesiai į tamsias ir

giliais raudonmedžio spalvos akis po stebinaimai tiesiais, vešliais antakiais, tokiais juodais, kaip ir jo plaukai.

- Kvaiša, - iškošė jis, o auksiška oda, primenanti nokstančias alyvuoges, taip išbalo, kad itin išryškėjo kuo tvirčiausiai sukąsti žandikauliai. - Pasakyk ką nors, dėl Dievo meilės. Ar tau viskas gerai?

Tarsi už virvelių tampoma lėlė Mija virpėdama kinktelėjo galva.

- Tu... tu manęs vos neužmušei, - sušnibždėjo.

- Man *pavyko* tavęs neužmušti, - pataisė jis. - Turėtum dėkoti už greitą reakciją ir įgūdžius.

- Ar manai, kad vairuoti kaip lunatikui reikia įgūdžių, *signor*?

- Ar manai, kad protinga stovėti viduryje privataus įvažiuojamojo kelio, kai mašina lekia tiesiai į tave, *signorina*? - atšovė jis.

Lyg tik dabar susipratęs, kad vis dar ją laiko, jis kažką sumurmėjo po nosimi, apsisuko ir pastatė merginą ant tvirtos žemės, toliau nuo mirtį nešančio automobilio buferio. Iš netikėtumo paralyžiuoti Mijos refleksai pabudo ir privertė ją čiupti jam už rankos, kad atgautų

pusiausvyrą, nes staigiai pastatyta ant aukštakulnių batų mergina kone parvirto. Jis įtempė rankas. Mija įdūrė akis į raumenų kalną ir galingą vyrišką jėgą, į kurią kabinosi, ir tučtuojau atitraukė plaštakas.

Keistai tuščiomis kojomis ji apsisuko, pastebėjo ant žemės tarsi suknežintą auką besiviliojantį lagaminą ir priėjo pakelti.

Susikišęs rankas į kišenes Nikas stebėjo, kaip ji tūpteli drebančiais pirštais sučiupti lagamino rankenos, akys nejučia nuslinko prie viliojamai sijono medžiagos aptrauktos sėdimosios.

Neblogai, pamanė jis ir bemat susiraukė, užplūdus dar vienai karščio bangai. Nikas nusiuko ir rūščiai dėbtelėjo į laikrodį ant riešo. Vėluoja. Turi suspėti į lėktuvą. Ką tik išsisukęs iš vienos blogiausių situacijų, į kokias kada pateko, dabar štai stypso ir žavisi sėdimąja moters, kurios vos nesulygino su žeme!

Pasibjaurėjęs savimi purkštelėjo.

- Eik kelio kraštu, - tarė paniekinamai ir nuskubėjo prie automobilio durelių. - Ir, žinok, - pridūrė atidarydamas. - Jei tu - naujoji namų tvarkytoja, visi nekantriai laukia. Manau, turėčiau įspėti, kad su apdarais kiek persistengei.

Nupurčiusi dulkes nuo lagamino, Mija atsi-

stojo ir sumirksėjo. Namų tvarkytoja... Apdairai... Persistengė?.. Prireikė laiko išversti, ką jis pasakė, kad suprastų.

Tada suvokė. Šis vyras pamanė, kad taip apsiengusi į Balforų dvarą Mija atsibeldė, kad taptų namų tvarkytoja.

Skrandį kaip kietas mazgas nusvėrė skriauda. Per visą gyvenimą dar niekada nesijautė taip smarkiai pažeminta. Sustingdyta sužeistos savigarbos, apsigrėžė ir vežina lagaminu -aplenkė prašmatnaus superautomobilio priekį, nė nepasivargindama į jį pažvelgti.

Namų tvarkytoja... Mija išspaudė įtampos ir kartėlio kupiną juoką. Ji išmoko anglų kalbos *tvarkydama* senyvo anglų kalbos dėstytojo vilą netoli namų. Šis mokėjo už tai, kad ji palaikytų švarą ir virtų valgyti, leido naudotis savo biblioteka ir kompiuteriu, jei tik Mija perrašys be galo nuobodžią jo knygą. Anglų kalbos pamokos buvo pridėtos nemokamai. Po jų grįždavo du kilometrus namo ir ruošdavosi į mokyklą, o vakare padėdavo tetai Džulijai prie siuvinių, kuriais ši užsiimdavo, kad prisidurtų prie tų menkų pinigų, kuriuos gaudavo parduodama gėles artimiausiame turguje.

Ji paprastai avėdavo patogiais plokščiapadžiais bateliais ir vilkėdavo nublukusiais se-

nais džinsais arba vieną iš kelių suknelių, tinkamų karštoms Toskanos vasaroms. Pirmą kartą gyvenime pasirinko kažką naujo, ne pačios pasiūto iš pigios turguje pirktos medžiagos. O tas išsičiustijęs bjaurybė su elegantiška sidabrine mašina ir elegantišku sidabrinu kostiumu, kurie čia, Balforų dvare, taip puikiai tiko, ką tik vos keliais žodžiais sudaužė taip sunkiai įgytą pasitikėjimą savimi.

Nikas prisimerkęs stebėjo, kaip mergina tolstą keliu per patį vidurį, lyg norėdama parodyti atvirą, asmeniškai jam skirtą, panieką. Lūpos truktelėjo į gudrią šypsena. Užuot šokęs į automobilį ir nuvažiavęs, jis tik stovėjo ir kelias sekundes stebėjo, jį traukė grakštūs aukštos figūros judesiai, žybtelėjęs aistringumas ir aussyse vis dar skambantis gerklinis akcentas – iš to, kokia ji ugninga, turėtų būti italė, spėjo Nikas.

Ir jauna, pridūrė.

Gal net per jauna būti kažkieno namų tvarkytoja?

Taip sąmonėje buvo pasėta pirma abejonės sėkla. Nejau suklydo ir ką tik įžeidė kurios nors Oskaro dukters draugę?

Suvokęs, kad vis dar stypso ant kelio, susi-

raukė, įlipo į automobilį ir nuvažiavo. Kad ir kas mergina buvo, Nikas tik vylėsi, kad ji nutuokia, kas jos laukia Balforų dvare, kitaip velniškai nustebs.

Mija ir taip nustebo, nes ką tik pirmą sykį išvydo Balforų dvarą.

Kad ir kiek daug matė ar skaitė internete, niekas neparuošė jos šiam neįtikėtinam grožiui, kurį dabar prieš save regėjo. Akmeninis dvaras sekliame slėnyje bent dešimt kartų didesnis nei ji įsivaizdavo, eilės langų su langinėmis blizgėjo blyškioje saulės šviesoje.

Jos oda virpuliavo jaudulys, o ji leidosi keliu į slėnį pro dailų, kaip apšalęs stiklas žvilgantį ežerėlį. Kuo arčiau prie dvaro, tuo menkesnė jautėsi. Jis didžiulis. Prabangus, didingas namas su kolonomis, remiančiomis apskritą įėjimą ir traiškančiomis jos drąsą, kai žengė pro jas ir atrėmė lagaminą prie sienos palei duris.

Na, dabar arba niekada, tarė sau, pajuto, kaip tikrasis nerimas suspaudė krūtinę, ir pasuko prie sunkių ažuolinių durų.

Ar ji tikrai nori tai daryti?

Ne, nebėra tuo tokia tikra, bet apsigręžusi -gailėtusi visą gyvenimą, nes antrą kartą tiek drąsos nebesukauptų....